

Een relatie van 21 minuten

Leren en leven bij de 'Ruud van Nistelrooy Academy'

De jongens en de meisjes zaten apart aan de tafel. Ik herkende een stel kinderen van de beschrijvingen die waren gegeven door de begeleiders. Ik groette iedereen en schoof aan bij de jongens. Ze vroegen wie ik was, ik kreeg ranja en leek welkom. Ik volgde het gesprek over school, voetbal en meisjes met gekke haren.

"Hoe doe jij je haren?" vroeg ik aan een kind dat eenzelfde 'kapsel' heeft als ik, *"ook met de tondeuse op standje één?"*

"Wat is tondeuse?" vroeg een verbaasde stem met Turks accent.

De reactie kwam met Marokko: *"Scheerapparaatje!"*

"Ja scheerapparaatje, jij hebt scheerapparaatje" werd bevestigd met Surinaamse klank.

"Jouw haar is korter," zei Tariq.

Tariq komt uit Irak; hij is verbaal sterk (sommigen vinden dat hij een grote mond heeft) en is motorisch zeer vaardig (sommigen denken dat hij ADHD heeft.)

Ik wreef over mijn hoofd en daarna over het andere stekelbolletje.

"Ik weet het niet," zei ik.

Hij wreef over mijn hoofd, over zijn hoofd en trok zijn wenkbrauwen op. De anderen volgden het voorbeeld. We discussieerden en wreven over elkaars haren; stekels, stijl, krullen.

"Welkom allemaal," interrumpeerde de coach, *"fijn dat jullie er zijn. Vandaag starten we met het spel spons-water-vuur."*

"Dat is saai," riep Tariq.

"Ja," sloot ik aan, *"heel saai!"*

Tariq keek me verrast aan, 'een bondgenoot'!

"Maar," reageerde de begeleider, *"saai kan soms ook leuk zijn."*

"Dat klopt," zei ik tegen Tariq, *"dat bestaat. Ik moet het nog zien vandaag, maar het bestaat. Laten we zeggen: het voordeel van de twijfel."*

Ik was blij dat de begeleider open en relaxed reageerde, maar vooral dat Tariq en ik even waren afgestemd. Ik ben hoofdcoach van de Ruud van Nistelrooy Academy. Ik train de begeleiders en ben stand-by als trajecten niet succesvol verlopen. In deze groep was de synergie niet goed. Met name de jongens waren druk en slecht aanspreekbaar. Aan de tafel hoorde ik waar hun interesses naar uitgingen. Ik was verheugd dat het contact soepel verliep en dat elkaar 'door de haren wrijven' vanzelfsprekend leek. Maar ook voelde ik hoe we in ons gesprek gestoord werden door een opdracht van de begeleider.

We liepen naar buiten. Tariq en ik duwden elkaar steeds van links naar rechts door de gang. Bij de deur maakte ik een overdreven gebaar met mijn linkerarm dat hij voor mocht. Hij duwde me nog één keer en liep door de deur. Ik zag een leeg colablikje liggen en zei: *"Onvoorstelbaar toch, dat er mensen zijn die blikjes zomaar weggooiden, terwijl er afvalbakken zijn!"*

Tariq zei niets, raapte het blikje op en gooide het in de afvalbak. Al zo vaak was hem gezegd wat hij moest doen. Al zo vaak had hij zich verzet, verbaal en fysiek.

Maar blijkbaar is een relatie van 21 minuten voldoende, om iemand een blikje op te laten rapen;
ofwel: een relatie nodig, om een prestatie te leveren.

Natuurlijk moeten activiteiten worden voorbereid en zijn er regels en afspraken.
Maar als relaties in orde zijn, is het voor volwassenen makkelijker om vanuit kinderen te denken. En voor kinderen makkelijker om waarden en normen te accepteren.

Marcel van Herpen
Hoofdcoach www.RuudvanNistelrooyAcademy.nl
www.marcelvanherpen.nl